

Müge İplikçi

miplikci@gazetevatan.com

Haydi okula!

'Yeni tarih öğretmeni nasıl?' diye sordu İsmet.

'Kıyak adam' dedi Ahmet, 'öğretmene hiç benzemiyor.'

'Evet hiç benzemiyor. Yüzü gülüyor.'

Yukarıdaki satırlar 'Yolun Başındakiler' adlı yeni bir gençlik kitabından.

Usta öykücümüz **Cemil Kavukçu**'nun gençler için yazdığı, **Günüşiği Kitaplığı**'nın Köprü Kitaplar dizisinden.

Kavukçu bu kitabında, her zamanki canlı karakterleri ve usta işi kurgusuyla bizlere yasakçı ve ezberci bir sistemde soluk almaya çalışan gençlerin öykülerini anlatıyor. Okulun katı kurallarına uymadılar diye hemen her hafta 'ibretlik' olarak diğer öğrencilerin önüne çıkarılan çocukların azarlanıp aşağılandığı bir eğitim sisteminden kesitler sunuyor bizlere.

Dirseklerimiz çürürken

Kavukçu'nun satırlarını okurken yer yer kahkahalarla güldüm, yer yer hüznlendim... Hemen hepimiz o asık suratlı, 'ya acaba evinde de bu kadar mutsuz mu?' diye sordüğümüz öğretmenlerin ellerinde büyüdük. İstisnalar elbette vardı, var olsunlar. Ancak hemen her pazartesi bir korku imparatorluğunun içine düşmüş hissine kapılarak büyümeye çalıştık; disiplin kurallarından ve yapmamamız gerekenleri dinlemekten gına gele gele sıralarda dirsek çürüttük. Karşısındakini aşağılamayı mesleki sorumluluk sayanlarla yola çıkmak, bir süre sonra eleştirelliğin ne

olduğunu hiç ama hiç anlamayacağımız bir kıyıya attı bizi. O kadar sert bir iklimde büyüdük ki yaşamın da sert bir iklim olduğuna inandık.

Sonrası mı?

Sonrası aynı teraneydi.

Hemen her bayrak töreninde çocuklara bağırın müdürler ritüeli oldu hayatımız. Ondan sonrası mı?

Kızgın müdürler yerlerini müzik öğretmenlerine bırakır ve bu kez müzik öğretmenleri çatık kaşlarıyla öğrencilere seslenirdi:

'Ses veriyorum: Korkmaaaa!'

'Korkma' diye diye...

Neredeyse tamamı korku ve korkutmak üzerine kurulmuş bir eğitim sistemine her pazartesi 'korkma' diye başlar ve her cuma 'korkma' diye veda ederdik.

Hâl böyleyken korkmamak mümkün değildi!

Şunu eğitimimiz hiçbir zaman tam olarak anlamak istemedi: Korkutularak büyüyen çocuklar korkan büyükler hâline gelir. Korkak büyüklerse bu korkularını kendilerinden yaşça küçük ya da mevkice aşağıda olanları korkutarak gidermeye çalışır.

Böyle bir kısır döngüdür gider... Ta ki... Bir gün birileri çıkabilir ve diyebilir ki 'yahu korkunun ecele faydası yok, haydi yaşamayı öğrenelim.'

■ Eğitim sistemimizin mesleğini seven, gençlere saygı duyan, onları korkutarak değil birey olarak yetiştiren kadrolarına sevgi, şükran ve saygıyla. İşiniz zor ama olanaksız değil. İyi bir yıl olsun.